

Skupina **Kajkery** neoslavila desáté narozeniny běžným koncertem, jak by se dalo očekávat, ale komponovaným pořadem s rychlým spádem, prokládaným mluveným slovem nejen z pódia i promítáním. Dramaturgie vymezila každému účinkujícímu malý, ale promyšlený prostor. Lze jen litovat, že záznam z tohoto koncertu nebude k dispozici pořadatelům obdobných akcí.

Ale pojďme se vrátit do frýdecko-místeckého kina Vlast v pátek 20. dubna kolem osmé hodiny večerní. Usedáme do zcela zaplněného hlediště (asi dvoustovka diváků). Scéna ozdobená grafikou známou z desky skupiny a deseti zavěšenými kytarami. Už začátek nás nenechal na pochybách? Do zšeřelého sálu začíná hovořit anonymní vypravěč s výraznou dikcí, hlasem posazeným někde mezi Leoše Suchařípu a Františka Nepila. Seznamuje nás s nejzásadnějším okamžikem života

Desetiletá skupina Kajkery

foto: Miroslav Lysek ©

kapelníka, tedy s okamžiky samotného vzniku a přesvědčování ostatních budoucích členů skupiny. A zatímco kapelník živě figuruje na jevišti, ostatní postupně oslovovaní promlouvají z promítacího plátna na boku jeviště.

Poté jsme byli uvedeni do prehistorie. Ke kořenům. Tedy ke kapelám, kterými současní členové Kajkery prošli. A kořeny jsou to pestré tramsko-folkovo-rockovo-punkové. Po dvou písních zahrály dnes již neexistující **Dominika**, **Yenom** a **Nové Lodě**. S dalším přáním k výročí přišli hlavní hosté -

Slávek Janoušek

a

Jarda Samson Lenk

. Předvedli svou část repertoáru obvyklého z vystoupení Psychiatria, byť Vlasta Redl chyběl. Ačkoliv Samson bojoval s nachlazením, obvyklý úsměv mu to vzít nedokázalo. Pokud byste si mysleli, že takoví hosté zaplnili hlavní část koncertu, pak je to omyl.

Scénu totiž následně obsadilo oslavující těleso. Kajkery nás bavili nejen svými folkrockovými písničkami, ale třeba i soutěží či charakteristikami jednotlivých členů. V závěru doprovodili i Samsona a Slávka Janouška. Především *Imaginární hospoda* tak získala neskutečný švih.

Saxofon hostujícího Radima Školy zněl naprosto skvěle. Dozněla poslední píseň a místo nekonečných přídavků sálem opět zněl hlas vypravěče, který se loučil naprosto netypicky - čtením pohádky. A chvíli nám trvalo, než jsme pochopili, že přídavků se skutečně nedočkáme a začali jsme se zvedat. Nikoli, abychom se rozešli ke svým domovům, ale abychom se posunuli o kousek dál, do hospody U Švejka, kde probíhala Afterpárty pro všechny zájemce z řad diváků. K poslechu hrálo úžasné jazzové seskupení

LeoBand

ve v průběhu noci se proměňující sestavě s několika sólisty úrovně skvostné. Končilo se v sobotu ráno.

Oslava desetiletí jak má být. Koncert bez jediné slabé a zbytečné minuty, promyšlený, nepřehlácený, po kapkách nám nadělující pestré chutě. Dění pódiové, ale i na plátně nás nutilo k pozornosti od první do poslední minuty. Nádherně předvedená cesta jak oslovit posluchače s využitím současných technických možností. Udělat koncert systémem já plus můj host už těžko může uspět.